

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Michala Bobka v právní věci žalobkyně **Yecla Royal s.r.o.**, se sídlem Brno, Hochmanova 2175/9, zastoupené Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Praha 6, Pod Kaštany 245/10, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Brno, Žerotínovo náměstí 449/3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2020, č. j. 32 A 8/2018-37,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2020, č. j. 32 A 8/2018-37, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 22. 12. 2017, č. j. JMK 181445/2017, a rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice ze dne 23. 3. 2016, č. j. OSD/67294/2015-9, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Městský úřad Židlochovice (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 23. 3. 2016, č. j. OSD/67294/2015-9, shledal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 125 odst. 1 ve spojení s § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na

pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 19. 2. 2016 (dále jen „silniční zákon“). Toho se měla dopustit tím, že jako provozovatel blíže specifikovaného vozidla nezajistila, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Řidič tohoto vozidla, jehož totožnost není známa, překročil dne 15. 9. 2015 v 10:14 hodin v Židlochovicích na ulici Žerotínovo nábřeží, sil. II/425 v km 7,6 nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h. Automatizovaný technický prostředek naměřil rychlost jízdy 63 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 60 km/h. Tím nezjištěný řidič porušil § 18 odst. 4 silničního zákona a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona. Za uvedené jednání uložil správní orgán I. stupně žalobkyni pokutu ve výši 1 500 Kč a stanovil povinnost nahradit náklady správního řízení. Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 12. 2017, č. j. JMK 181445/2017, sp. zn. S-JMK 61211/2016/OD/Ib (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[2] Proti napadenému rozhodnutí se žalobkyně bránila žalobou u Krajského soudu v Brně; tuto žalobu krajský soud jako nedůvodnou zamítl rozsudkem, napadeném nyní kasační stížností. Krajský soud především neakceptoval tvrzení žalobkyně, že její odpovědnost za spáchaný správní delikt zanikla již ke dni 23. 3. 2017, neboť prekluzivní lhůta pro rozhodnutí ve věci měla být posuzována podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a nikoli podle silničního zákona. Krajský soud uvedl, že ke dni 1. 7. 2017 nabyl účinnosti jednak zákon o odpovědnosti za přestupky, jednak související zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo z § 125e silničního zákona vypuštěno ustanovení týkající se lhůt pro zánik odpovědnosti pachatele za spáchání správních deliktů (dvouletá subjektivní lhůta, čtyřletá objektivní lhůta). V případě postupu podle zákona o odpovědnosti za přestupky by krajský soud musel rozhodnutí žalovaného zrušit pro uplynutí promlčecí doby, v posuzované věci je však nutno posuzovat novější právní úpravu zániku trestnosti správního deliktu (a následně přestupku) provozovatele vozidla pouze v rámci silničního zákona, což vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016-18. Navíc, podle § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že odpovědnost za správní delikt nezanikne dříve, než uplyne některá ze lhůt pro zánik odpovědnosti na základě dosavadní právní úpravy (zde silničního zákona). Nelze rovněž uvažovat o tom, že by nová právní úprava byla pro žalobkyni příznivější, neboť doba, po kterou lze skutek stíhat, nepatří mezi aspekty, které jsou zkoumány při hodnocení, která právní úprava je pro pachatele příznivější. Ustanovení § 125e odst. 3 silničního zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (tj. v době rozhodování žalovaného), se proto uplatní i po vstupu zákona o odpovědnosti za přestupky v účinnost. K zániku odpovědnosti za dané správní delikty tedy dle krajského soudu nedošlo, neboť správní řízení bylo zahájeno ve lhůtě dvou let ode dne, kdy se správní orgán o spáchání správního deliktu dozvěděl.

[3] Žalobkyně uplatnila v žalobě i další námitky, které krajský soud rovněž vyhodnotil jako nedůvodné. Pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti je jejich rekapitulace nadbytečná, jak bude vyloženo dále.

pokračování

[4] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů, jež lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka především namítla, že v otázce prekluze bylo na místě postupovat podle zákona o odpovědnosti za přestupky, který je pro ni výhodnější. Nadto, krajským soudem aplikované ustanovení § 112 odst. 2 tohoto zákona je v rozporu s ústavou; stěžovatelka proto navrhla, aby bylo řízení o kasační stížnosti přerušeno do rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 4/20, ve kterém je posuzována právě souladnost § 112 odst. 2 zákona o přestupcích s ústavním pořádkem. Dále stěžovatelka namítla, že krajský soud vadně posoudil její žalobní námitku týkající se absence upozornění na provádění úsekového měření rychlosti.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na napadený rozsudek, své vyjádření k žalobě a odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v intencích uplatněných kasačních námitek (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2 s. ř. s.

[7] Kasační stížnost je důvodná.

[8] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou vadného posouzení otázky konce prekluzivní lhůty pro rozhodnutí o předmětném správním deliktu krajským soudem. Vycházel přitom zejména ze závěrů vyslovených Ústavním soudem v nálezech ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19 a ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20. Tyto závěry ostatně zohlednil již ve svých dřívějších rozsudcích (srov. rozsudky ze dne 15. 6. 2021, č. j. 3 As 115/2019-37, ze dne 14. 10. 2021, č. j. 2 As 357/2019-42, ze dne 2. 7. 2020, č. j. 1 As 239/2018-45, ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 As 148/2018-51, ze dne 20. 8. 2020, č. j. 7 As 450/2018-48, ze dne 15. 10. 2020, č. j. 7 As 204/2019-44).

[9] Z hlediska skutkového stavu věci považuje Nejvyšší správní soud za podstatné, že ke spáchání přestupku došlo dne 15. 9. 2015. Správní orgán I. stupně zahájil řízení ve věci spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 silničního zákona dne 29. 1. 2016 doručením příkazu, proti němuž stěžovatelka následně podala odpor. Stěžovatelka byla uznána vinnou ze spáchání tohoto deliktu prvoinstančním rozhodnutím ze dne 23. 3. 2016. Žalovaný odvolání stěžovatelky proti tomuto rozhodnutí zamítl dne 22. 12. 2017; téhož dne toto rozhodnutí nabylo právní moci.

[10] Podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 platilo, že *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.*

[11] Dne 1. 7. 2017 (tedy předtím, než žalovaný rozhodl o odvolání stěžovatelky) nabyl účinnosti zákon o odpovědnosti za přestupky, který v § 30 pro všechny přestupky i (do té doby existující) jiné správní delikty podle předchozí právní úpravy stanovil, že *promlčecí*

doba činí a) 1rok, nebo b) 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč.

[12] Podle přechodných ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky, účinných v době rozhodování žalované, platilo, že *odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější (§ 112 odst. 1 věta druhá);* současně ale tento zákon stanovil, že *ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (§ 112 odst. 2).*

[13] Podle nové (pro stěžovatelku obecně vzato příznivější) právní úpravy by tak odpovědnost stěžovatelky za spáchaný správní delikt zanikla uplynutím 1 roku od jeho spáchání namísto 4 let podle silničního zákona. Aplikaci této úpravy ovšem vylučoval výše citovaný § 112 odst. 2 silničního zákona; odpovědnost stěžovatelky za projednávaný správní delikt (respektive přestupek – viz § 112 odst. 1 věta první silničního zákona) tedy nemohla zaniknout dříve, než by zanikla podle silničního zákona ve znění účinném do 30. 6. 2017 (tj. uplynutím 4 let od jeho spáchání, tzn. 15. 9. 2019).

[14] Ustanovení § 112 zákona o odpovědnosti za přestupky bylo nicméně následně předmětem posouzení jeho souladu s ústavním pořádkem ze strany Ústavního soudu. Ten nejprve nálesem ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19 (publikován pod č. 54/2000 Sb.) s účinností od 26. 2. 2020 zrušil větu první tohoto ustanovení pro jeho rozpor s čl. 40 Listiny základních práv a svobod. Ze stejného důvodu pak s účinností od 22. 7. 2020 zrušil i jeho druhou větu, a to nálesem ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20 (publikován pod č. 325/2000 Sb.).

[15] V prvním z uvedených nálezů Ústavní soud připomněl, že podle čl. 40 Listiny základních práv a svobod se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Smyslem tohoto ustanovení je podle Ústavního soudu úprava časových aspektů právní úpravy trestání, přičemž v konečném důsledku obviněnému jednak zaručuje, že při posuzování trestnosti činu na něj nikdy nebude použita přísnější úprava než ta, která tu byla v době jeho spáchání, a jednak mu také zaručuje, že bude těžit i z budoucího zmírnění úpravy trestnosti činu. *Trestností činu* je přitom nutné rozumět možnost uznat pachatele vinným a uložit mu trest či vyvodit vůči němu trestní odpovědnost. Pojem *trestnost činu* podle čl. 40 Listiny základních práv a svobod tak podle Ústavního soudu zahrnuje nejen skutkovou podstatu trestného činu či přestupku, ale i všechny ostatní podmínky vzniku a zániku trestní odpovědnosti. Není přitom podstatné, za jakým účelem se institut upravující zánik trestní odpovědnosti či odpovědnosti za přestupek stal součástí právní úpravy, podstatné je pouze to, zda je součástí vymezení trestnosti. Pokud ano, nelze úpravu, která po spáchání činu nově zavádí

pokračování

či zpřísňuje trestnost takového činu, použít, respektive musí být použita pozdější úprava, je-li pro obviněného výhodnější.

[16] Ve druhém z uvedených nálezů Ústavní soud konstatoval, že rozhodujícím kritériem pro posouzení, zda je pozdější právní úprava pro pachatele příznivější, je celkový výsledek, kterého by bylo při použití toho kterého zákona ve věci dosaženo, přičemž použití nového právního předpisu je příznivější tehdy, pokud jeho ustanovení jako celek skýtá pro pachatele příznivější výsledek než právo dřívější. Přechodné ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve znění nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 ovšem výslovně ukládá, aby byla použita pro pachatele méně příznivá právní úprava. Bude-li však pachatel potrestán za přestupek, přestože jeho odpovědnost podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním rozhodnutí o přestupku, dojde k porušení čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Ústavní soud tak v obou nálezech uzavřel, že prekluze odpovědnosti za přestupek je součástí vymezení trestnosti podle čl. 40 Listiny základních práv a svobod, neboť jde o institut upravující zánik trestní odpovědnosti.

[17] Jakkoli derogační nálezy Ústavního soudu nepůsobí *ex tunc* (viz například nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2016, sp. zn. I. ÚS 3599/12, dostupný z www.nalus.usoud.cz), závěr o neústavnosti aplikované právní úpravy musí být nepochybně reflektován i v rámci následně vedeného soudního přezkumu zákonnosti správních rozhodnutí, a to zejména v případech správního trestání. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, č. 3528/2017 Sb. NSS upozornil, že je-li soud povinen vykládat právní předpisy ústavně konformním způsobem, pak má zásada vyjádřená v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod aplikační přednost a prolomí běžné procesní pravidlo, podle kterého soud při přezkumu zákonnosti správních rozhodnutí vychází z právního stavu, který zde byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozšířený senát výslovně konstatoval, že „rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přiblížnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.“ Jinými slovy řečeno, vedla-li aplikace právního předpisu ve vertikálních vztazích ke zjevnému porušení některého ze základních lidských práv a svobod, musí být správními soudy tento protiústavní následek zohledněn, jakkoli v minulosti aplikovaný právní předpis byl součástí platného práva a jeho protiústavnost byla indikována až *ex post*.

[18] Krajský soud výše popsanou úvahu neprovedl a svůj závěr o neaplikovatelnosti nové právní úpravy opřel o pravidla vyjádřená v ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, které citoval v původním znění, aniž by jakkoli zohlednil první derogační zásah Ústavního soudu, který již s účinností od 26. 2. 2020 zrušil jeho první větu. Logicky proto neprovedl ani úvahu o aplikovatelnosti (v té době ještě existující) věty druhé, jakkoli ta, podle názoru kasačního soudu, již nebyla pro svou provázanost s větou první prakticky aplikovatelná. Již jen z tohoto důvodu napadený rozsudek krajského soudu z hlediska zákona nemůže obstát.

[19] S ohledem na konstatovanou nezákonnost napadeného rozsudku musí Nejvyšší správní soud tento rozsudek zrušit (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.). Současně se zrušením rozsudku se věc (není-li důvod postupovat jinak – viz dále) vrací krajskému soudu k dalšímu řízení, ve kterém je krajský soud vázán právním názorem vysloveným kasačním soudem (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). S ohledem na právní názor vyslovený rozšířeným senátem tohoto soudu, citovaný v odst. [19] výše, by byl krajský soud zavázán v novém rozhodnutí zohlednit i dopady druhého derogačního nálezu Ústavního soudu. To znamená, že by musel vycházet (i) z možné aplikovatelnosti zákona o odpovědnosti za přestupky ve znění po zrušení jeho § 112 odst. 2, (ii), z nutnosti aplikovat úpravu prekluze odpovědnosti za přestupek, která by byla pro stěžovatelku příznivější (silniční zákon, účinný v době rozhodování žalovaného, vs. zákon o odpovědnosti za přestupky po derogačním zásahu Ústavního soudu); na základě těchto úvah by aplikoval příznivější právní úpravu na zjištěný skutkový stav věci. Jakkoli *stricto sensu* nemá kasační soud dle názoru rozšířeného senátu, vysloveného ve shora zmiňovaném usnesení č. j. 5 As 104/2013-46, zohledňovat změnu právní úpravy ke které došlo až po vydání rozhodnutí krajského soudu (tj. zde zrušení věty druhé § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky), s ohledem na nesporný skutkový stav věci a jasně vymezený rámec právních úvah, považuje Nejvyšší správní soud za možné, aby v předchozí větě popsany výklad a aplikaci práva provedl sám a nevracel věc současně se zrušením rozsudku krajskému soudu k dalšímu řízení. Opačný postup, kdy by krajský soud pouze aplikoval pro něj závazný právní názor na skutkový stav věci, aniž by měl prostor pro jakékoli úvahy o jiném řešení věci, by z podstaty věci vedl k závěru, který je plně předvídatelný již v řízení o kasační stížnosti. Takový postup by byl v rozporu s principem ekonomie řízení vedl by ke zcela zbytečnému dalšímu prodlužování délky soudního řízení; současně (z důvodu nemožnosti krajského soudu odchýlit se od právního názoru kasačního soudu) nemůže být žádný z účastníků řízení definitivním vyřešením věci Nejvyšším správním soudem nikterak poškozen ve smyslu odnětí jedné soudní instance. Z těchto důvodů proto Nejvyšší správní soud provedl posouzení věci sám a věc (současně se zrušením rozsudku) nevracel krajskému soudu k dalšímu řízení.

[20] Za situace, kdy soudu již nic nebrání potenciálně aplikovat ustanovení, upravující zánik odpovědnosti za přestupek, uvedená v zákoně o odpovědnosti za přestupky ve znění po zrušení jeho § 112 odst. 2, není pochyb o tom, že pozdější právní úprava (zákon o projednávání přestupků, ve znění účinném od 22. 7. 2020), je pro stěžovatelku z hlediska délky prekluzivní doby příznivější (viz odst. [13] výše). Nejvyšší správní soud se proto zabýval dále tím, kdy by prekludovala odpovědnost stěžovatelky za jí spáchaný správní delikt (přestupek) za použití zákona o odpovědnosti za přestupky.

[21] Poslední skutečností, která v projednávané věci přerušila běh prekluzivní lhůty [§ 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky], bylo vydání prvostupňového správního rozhodnutí dne 23. 3. 2016, proti kterému stěžovatelka podala odvolání. Vydáním tohoto rozhodnutí se rozběhla nová jednoroční lhůta, jejíž konec připadl na 23. 3. 2017. Žalovaný o tomto odvolání rozhodl až dne 22. 12. 2017, tj. přibližně devět měsíců poté, co stěžovatelčina odpovědnost za spáchaný delikt podle nové právní úpravy zanikla. Naproti tomu podle úpravy silničního zákona (viz odst. [13] výše) by odpovědnost stěžovatelky zanikla až dne 15. 9. 2019, což v důsledku umožnilo její potrestání. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že úprava zániku odpovědnosti za přestupek zakotvená

pokračování

v zákoně o odpovědnosti za přestupky je pro stěžovatelku příznivější a je třeba ji na předloženou věc aplikovat. Za použití této úpravy odpovědnost stěžovatelky za uvedený správní delikt (přestupek) zanikla v souladu s § 29 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky ve spojení s § 30 písm. a), 31 odst. 1 a 32 odst. 2 písm. b) téhož zákona dne 23. 3. 2017.

[22] S ohledem na výše konstatovaný záměr je zřejmé, že bylo-li odvolací rozhodnutí ve věci spáchání správního deliktu (přestupku) stěžovatelkou vydáno až poté, co její odpovědnost za tento delikt ze zákona zanikla, nemohou z hlediska zákona obstát ani obě přestupková rozhodnutí. Proto je třeba přistoupit i k jejich zrušení. Zbývá dodat, že za této situace již bylo nadbytečné zabývat se další kasační námitkou týkající se otázky upozornění na probíhající úsekové měření vozidel.

[23] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.). Jelikož z hlediska zákona neobstojí ani rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně, rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. tak, že sám rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku je pro správní orgány závazný (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., § 78 odst. 5 s. ř. s.).

[24] Nejvyšší správní soud je v této situaci povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem (§ 60 s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 3 s. ř. s.); v takovém případě tyto náklady tvoří jeden celek a Nejvyšší správní soud o jejich náhradě rozhodne jediným výrokem. Při rozhodování soud obecně vychází z celkového úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 s. ř. s.), shledá-li však důvody hodné zvláštního zřetele, může výjimečně rozhodnout tak, že procesně úspěšnému účastníkovi náhradu nákladů nepřizná (§ 60 odst. 7 s. ř. s.).

[25] Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Stěžovatelka ve věci v důsledku tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu úspěšná sice byla, a toto právo by jí proto za standardních okolností náleželo, kasační soud však shledal důvody zvláštního zřetele hodné, pro které jí náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 7 s. ř. s.).

[26] Jak již bylo vyloženo výše, důvodem, pro který byl zrušen rozsudek krajského soudu i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, byla prekluze odpovědnosti stěžovatelky za správní delikt (přestupek), přičemž tento právní závěr se opírá výlučně o použití novější – pro stěžovatelku příznivější – právní úpravy, v důsledku aplikace čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Jinými slovy řečeno, žalovaný v době svého rozhodování aplikoval v té době účinnou právní úpravu, upravující prekluzi odpovědnosti za správní delikt (přestupek), jejíž rozpor s ústavním pořádkem vyslovil až následně Ústavní soud. Žalovanému nelze klást k tíži, že postupoval v souladu s tehdy platným

právem, a to tím spíše, že správní orgány (na rozdíl od soudů - srov. čl. 95 odst. 2 Ústavy) nemají možnost vyvolat u Ústavního soudu řízení o kontrole souladu právního předpisu s ústavním pořádkem, mají-li o této otázce pochybnosti. Za této situace nelze po žalovaném spravedlivě požadovat, aby v souladu s obecným pravidlem (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) hradil, jako procesně neúspěšný účastník řízení, stěžovateli náklady soudního řízení. Nejvyšší správní soud tedy z důvodu této zvláštního zřetele hodné okolnosti nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků (§ 60 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2022

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu